

ANEU MAR ENDINS

Confiança en els joves

Tal com els meus diocesans segurament ja ho saben, he dedicat la meua darrera carta pastoral als joves cristians. El seu títol és «Pastoral Juvenil i Pastoral Vocacional a la llum de les Jornades Mundials de Joventut». En la conclusió del document, assenyalo tres elements fonamentals que ben bé resumeixen el text.

- En primer lloc, conèixer i acompanyar els joves en la seva vida, que és un camí de peregrinació, dialogar amb ells i confiar en ells. Desitjo destacar la importància de confiar en ells. És una actitud que em sembla fonamental per a una bona acció pastoral entre els joves.
- En segon lloc, respondre a les seves inquietuds, plantejant-los un ideal elevat, de perfecció, propiciant l'encontre amb Crist, l'única Persona que saciarà la seva set d'infinit, l'únic ideal que omplirà de plenitud les seves vides.
- En tercer lloc, ajudar-los a comprometre llurs vides amb generositat a través el camí que Déu els mostri, ja sigui el sacerdoci, el diaconat, la consagració a Déu en la vida religiosa o el matrimoni. Que siguin generosos a la crida del Senyor, com Maria, la nostra Mare i mestra en la vida cristiana.

La confiança que hem de tenir en els nostres joves cristians no és una actitud de tipus voluntarista, una actitud imposada per a merèixer la seva confiança. Això seria una actitud interessada i falsa que a la llarga no podria donar fruits. La nostra confiança en els joves s'ha de fonamentar en els seus valors, en especial en la seva maduresa i en allò que ells aporten a la vivència personal i comunitària de l'Evangel i de la fe.

Posaré com a exemple un fet que he tingut ocasió de viure de prop com a responsable, durant uns anys, de la pastoral de la joventut en la Conferència Episcopal Espanyola. Les JMJs, com ser sap, les inicià el beat Joan Pau II i les va presidir fins uns mesos abans de la que anava a tenir lloc a Colònia l'agost de 2005. Aquesta JMJ ja la va haver de presidir el papa Benet XVI, en el seu primer viatge fora d'Itàlia. La reacció dels joves era una incògnita: com reaccionarien davant un Papa amb una personalitat tan diferent de la del papa polonès?

Recordo que al començament de la JMJ de Colònia, em van preguntar si els joves, acostumats al carisma de Joan Pau II, connectarien amb el nou Pontífex o tal vegada es produiria un retrocés. A la fi, vaig respondre d'aquesta manera: «Si em permeten una imatge, diria que Joan Pau II era com un vent impetuós i Benet XVI s'assembla més a un oreig suau. Són personalitats molt diferents. Ara bé, els joves que admiraven, connectaven i estimaven Joan Pau II, ara admiren, connecten i estimen Benet XVI.»

I ha estat així. Hem comprovat que als joves, més enllà de la persona concreta, els importa sobretot el que aquesta representa, la seva missió i funció com a principi de comunió en l'Església, com a successor de Pere i pastor suprem de l'Església universal. I així hem pogut comprovar que els joves són més profunds i madurs en la fe que el que de vegades es pensa, i al seu torn ens donen exemple de sentit eclesial. Són raons perquè els donem la nostra confiança. Ells són el futur. Un futur que també guiarà l'Esperit Sant, enviat per Jesús a la seva Església de tots els temps.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Granollers

► El diumenge dia 24 de juny —solemnitat del Naixement de Sant Joan Baptista— Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar la Missa de Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Granollers. La celebració es va fer a la parròquia de Sant Esteve de Granollers a les 8 del vespre. Concelebraren els rectors de les parròquies de l'Arxiprestat, hi assistiren els diaques i el poble fidel omplí el temple.

GLOSSA

Acompanyats en el silenci

En finalitzar una activitat de formació per a pastoralistes escolars que ha aplegat els alumnes un dia a la setmana durant tot un curs, i acabada la celebració de l'eucaristia final, una de les participants llegí aquest text a tots els seus companys: «Quan un estima, sempre vol el millor per a l'altre [...]. M'agradaria parlar-vos, des de l'estimació i des del respecte, tot donant sentit a aquest darrer moment plegats, ja a les acaballes del curs. No faré compliments. És dia d'expressió plenament sincera. És dia de viure amb autenticitat. Perquè viure cada dia, cada moment, com si fos l'últim omple la nostra vida de sentit. Dóna qualitat a les nostres paraules, a les nostres relacions. Així doncs, ens cal viure deserts, atents al dia a dia, tot cercant aquest sentit. La vida està feta de moments únics, irrepetibles, plens de bellesa, de presència de Déu, si decidim posar-nos-hi.»

»Els moments que mereixen la pena ser viscuts són aquells que no es mesuren per la quantitat de temps, sinó per la qualitat, per la seva intensitat; per la qualitat de les persones, per la qualitat de la conversa, per la qualitat dels sentiments que sorgeixen. El curs que hem fet plegats aquest any ens ha permès créixer com a persones, no només per l'aprenentatge acadèmic ad-

quirit, que sempre és bo, molt bo, sinó pel teixit humà que hem anat creant, dia rere dia. Uns coneixements i unes vivències que ens han ajudat a aprofundir en el propi coneixement i a apropar-nos més a Jesús. Unes relacions que ens han ajudat a ser millors persones, a conèixer uns homes i unes dones d'una gran vàlua, a sentir Déu més a prop nostre. Hem obert portes a l'amistat. Ens caldrà, a partir d'ara, mantenir-la i tenir-ne cura perquè vagi creixent [...]. Gràcies per tot allò que he après al vostre costat. No cal dir que les veritables amistats sempre són al costat, acompanyant des del silenci però sempre, sempre, des del cor. Que Déu ens acompanyi també.»

«Si ensenyes aquestes coses als germans, seràs un bon servidor de Jesucrist, nodrit amb paraules de la fe i de la bona doctrina que has seguit fidelment» (1Tm 4,6).

Aquestes paraules van suscitar agraïment, reflexió i pregària entre els companys. Acabaven una activitat en què s'havien involucrat a fons, amb bons formadors, però amb una implicació personal que comportava esforç perquè tenia sentit. Els pastoralistes de les escoles ho saben. Res no és en va. Tot allò que es fa de cor, amb estimació i amb dedicació acaba donant fruit. Jesús ens ho ha dit!

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació diaconal

Aquest diumenge dia 15 de juliol, a les 6 de la tarda, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebra l'Eucaristia a la Catedral del Sant Esperit i confereix el Sagrat Orde del Diaconat als Srs. Carles Campins Arévalo, Josep Anton Clua Sampietro i Alexandre Codinach Telesforo.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."»

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel."»

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad.

Este es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungían con aceite a muchos enfermos y los curaban.

Jesucrist, el Salvador, pintura de José Ribera (1591-1652). Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La missió dels deixebles

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1 ■ **dimarts:** Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24 ■ **dimecres:** Is 10,5-7. 13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27 ■ **dijous:** Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30 ■ **divendres:** Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38,10-12.16 / Mt 12,1-8 ■ **dissabte:** Mi 2, 1-5 / Sl 9 / Mt 12,14-21 ■ **diu-menge** vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34.

La missió dels deixebles comença amb la convocatòria dels dotze (6,7). La figura dels dotze té una certa importància a Marc. Jesús crida els qui vol i en «constitueix dotze» (Mc 3,13-14). La xifra sembla tenir una clara pretensió simbòlica (és un número perfecte), però també té ressons innegables en les tradicions de les dotze tribus del poble d'Israel. Tanmateix, aquest tema no serà elaborat per Marc, que es limita a fer notar el paper rellevant dels dotze com a companys de Jesús (Mc 3,14; 4,10; 6,7; 10,32; 11,11; 14,17) i com a grup prepasqual. Serà Lluc qui aprofundirà la figura dels dotze apòstols.

En Marc, la crida original dels dotze té com a objectiu «que estiguin amb

ell» i «enviar-los a predicar». Dues característiques una mica difícils de conjugar, però suficients per a descriure els dos trets més típics d'aquest grup. La tradició cristiana primitiva reconeix que Jesús ressuscitat s'apareix als dotze (1Co 15,5), que, per tant, ja són un grup constituït abans de la resurrecció.

L'escena d'avui presenta la missió de Jesús als dotze «per enviar-los a predicar, amb poder sobre els esperits malignes». Les recomanacions de Jesús deixen entreveure que la missió es circumscriu als voltants de Galilea i que les condicions són austeres i detallades. De fet la missió dels deixebles a Lluc serà encara més radical: allà no podran portar ni bastó, ni sandàlies, ni

dues túniques (Lc 9,3). Tanmateix, el punt més important de la missió és que els deixebles han de proclamar la conversió, i ho han de fer mitjançant l'expulsió de dimonis i les guaricions. L'interès de Marc és subratllar que els deixebles continuen la tasca de Jesús. Per això convé recordar que l'horitzó de la predicació i de les guaricions de Jesús és la proclamació de la bona notícia del Regne (Mc 1,15).

Això continua amb plena vigència avui. L'Església està cridada a proclamar la bona notícia del regne de Déu. Amb dos accents: d'una banda ha de ser bona notícia; d'altra banda, en l'horitzó del regne de Déu, que és universal.

Oriol Tuñi, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

29. El grup heterogeni dels dotze

Ara no es tracta de resseguir cadascuna de les figures del cercle dels dotze a partir de la Bíblia i de la tradició. Ara és important la composició summament heterogènia del conjunt.

Dos d'ells sortien del partit dels zelotes: Simó, que en l'Evangeli de Lluc és anomenat *el zelota* (6,15) i en el de Mateu i Marc *el cananeu*: segons la investigació moderna els dos epítets volen dir el mateix; l'altre és Judes: la paraula *iscariot* pot voler dir simplement: *home del poble de Queriot* o, potser, *sicari*, una fracció radical dels zelotes, o els zelosos de la Llei que els obligava a lluitar contra l'ocupació romana.

A un altre segment d'aquest cercle dels dotze trobem Leví-Mateu, el cobrador d'impostos que treballava en col·laboració amb les forces de l'ocupació i que per això era considerat pecador públic.

El grup més nombrós dels apòstols era format per pescadors del llac de Genesaret: Simó era segurament el cap d'una cooperativa de pescadors (cf. Lc 5, 10); amb ell tre-

ballaven el seu germà Andreu i els dos fills de Zebedeu, Joan i Jaume.

Hem de suposar que tots dotze eren jueus creients observadors de la Llei, que esperaven la redempció d'Israel. Però per la procedència tan diversa i per les idees ben distintes que es devien fer d'aquesta redempció, bé es pot dir que eren gent molt heterogènia.

És fàcil fer-nos càrrec de la dificultat que significava introduir-los a poc a poc en el nou camí ple de misteri de Jesús i de les tensions que s'havien de superar: de les moltes purificacions que caldrien, per exemple, per fer que el zel dels zelotes coincidís finalment amb el zel de Jesús, que es conta en l'Evangeli de Joan (2,17): el seu zel s'acompleix en la creu.

Justament en aquesta amplària de procedències, temperaments i idees, els dotze representen l'Església de tots els temps i la dificultat de l'encàrrec de purificar-los i unir-los en el zel de Crist.

Joseph Ratzinger- Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Respondre a la crida de l'altre

Sento una vertadera fascinació per la figura de Jesús, pels seus ensenyaments, per la seva manera de viure, per la seva proposta ètica. Vull mostrar que hi ha una profunda connexió entre ètica i espiritualitat, entre l'escolta del Crist interior i l'exigència d'obrir-se als altres i estimar-los.

Des dels ulls cristians, Jesús no és tan sols un mestre moral, un home savi, un testimoni de la bondat; és la presència plena de Déu en la història, l'eternitat feta temps. Des dels ulls de la fe, és la plena expressió de Déu en la història i, a la vegada, la plenitud de la humanitat.

El que resulta essencialment valuós d'aquesta proposta és el tipus de relacions que estableix Jesús amb si mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu. La cura i l'estima pels altres, el respecte infinit envers qualsevol ésser humà, sigui quina sigui la seva condició, són actituds que mereixen la màxima aprovació. Jesús és la benvolença exercida en tots els sentits.

El cristianisme té un fons profundament personalista, perquè en ell es reconeix que el més valuós, el més digne d'admiració i de meravella, allò més perfecte dins la creació, és la persona humana, *tota persona*.

Som davant d'una concepció alliberadora de l'ésser humà. La renúncia a l'ego i el deseiximent són els exponents de la vida centrada en el missatge de l'Evangeli. També són les claus de la vida espiritual. Hi ha una profunda concordança entre ètica i espiritualitat.

La humilitat és la condició de possibilitat de l'escolta de la crida de Déu, però també la font de l'obertura als altres. No és estrany que santa Teresa d'Àvila repeteixi en els seus textos que la humilitat és la veritat. Només quan un s'adona de la pobresa i de la inconsistència del seu ésser, s'obre i s'abandona a aquell Ésser que el sosté i el crida. La humilitat ens obre als altres amb la voluntat d'aprendre d'ells i de créixer conjuntament a través de la trobada i el diàleg amorós.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

15. ✝ Diumenge XV de durant l'any. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. Dilluns. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. Dimarts. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dimecres. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. Dijous. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. Divendres. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dissabte. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII aC); santa Pràxedes, vg.

EN PAREJA

Ayuda ante la crisis

La terapia de pareja trata de ayudar a los cónyuges a superar su situación de crisis, buscando soluciones funcionales, justas y aceptables para todos. En el trabajo del profesional terapeuta es muy conveniente que participen ambos cónyuges, cosa a veces no fácil de lograr.

Aparentemente el trabajo es más difícil cuando no es posible trabajar con ambas partes. De hecho, hay quien considera la intervención con un solo miembro como disgregadora de la situación, y que abordar unilateralmente el problema, escogiendo a un miembro como paciente e ignorando al otro, o aludiendo a él de manera indirecta, puede ser un grave error táctico.

Personalmente pienso que nunca hay que dejar de atender a un cónyuge que solicita ayuda, aunque sea en solitario, porque la otra parte no querrá secundarle. Es entonces cuando el profesional tiene que demostrar toda su habilidad terapéutica centrada en una sola persona.

Otra cuestión, de orden práctico, para conseguir la mejor operatividad en las sesiones de terapia de pareja es la decisión del terapeuta de que concurren por separado, cada uno con su propia sesión, lo cual es muy aconsejable cuando el grado de hostilidad entre los cónyuges es tal que se pasan la sesión agrediendo mutuamente, sin hacer ningún caso al designado terapeuta que intenta poner orden.

Vamos a terapia, sí; pero con voluntad de sacar provecho de las sesiones. De lo contrario, es mejor abstenerse. El tiempo de los pacientes puede ser muy valioso... pero tanto o más lo es el del profesional.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta; *En parella*, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

▶ GIANFRANCO RAVASI

Recessos de l'Atri

«Avui manquen realment moments de trobada i de diàleg.

Fa massa temps que ens enfrontem mur contra mur o ignorem la posició adversària o tractem de combatre-la. És l'hora de passar del duel al *duetto*: en ambdós casos es tracta de dues realitats oposades. El duel se salda amb la mort; el duet, amb l'harmonia de dues veus diferents.» Són paraules d'un defensor del diàleg, el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, que va promoure, juntament amb l'Arquebisbat de Barcelona, l'Atri dels Gentils celebrat els propassats 17 i 18 de maig.

Quina valoració fa de l'Atri de Barcelona?

Molt positiva. Crec que les paraules d'un dels participants expressen aquesta impressió: és la primera vegada, va dir en públic, que agraeixo a l'Església una invitació. I va afegir: així com agraeixo també que m'hagin anomenat gentil, i no ateu. És un fenomen que observem a tot arreu: la sorpresa de ser convidats a un diàleg comú, no a un debat ni a una catequesi. Crear aquesta impressió tan positiva es deu també a l'alçada dels ponents i a la qualitat i el prestigi dels espais del diàleg: el MNAC, la UB, l'IEC i, sobretot, la Sagrada Família.

Com neix l'Atri i quin objectiu té?

L'Atri dels Gentils no neix com una iniciativa pastoral. Prova d'això és que, sovint, qui organitza aquestes trobades són institucions o persones laiques. En un sentit molt ampli, és una acció evangelitzadora, com tot el que fa l'Església. Però jo diria que la seva missió és, com va dir el Papa, mantenir viva la qüestió de Déu entre els homes, mantenir viva la nostàlgia de Déu que habita tant en els creients com en els no creients, fins quan no siguin capaços de creure que hi hagi un Déu que s'ocupa de nosaltres. Sovint, ho sabem molt bé, la qüestió de Déu està més present en alguns ateu que en molts creients.

Per què és tan important la cultura?

La cultura, quan és autèntica, és un esforç per comprendre l'home i per transcendir-se a si mateix a la recerca del sentit últim de les coses. L'experiència ensenya que la cultura és terreny de trobada entre persones de diversa procedència: pensem només en el que significa el món de la ciència, de l'esport o de la música, tres llenguatges universals. Pel que fa a la música, com vàrem veure a la conclusió de la trobada de la Sagrada Família, és el veritable esperanto de la humanitat.

Òscar Bardaji i Martí

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 14 de juliol, a les 20.30 h. Presideix la darrera reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Aquest diumenge dia 15, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia i ordena tres diaques permanents a la Catedral.

Dilluns dia 16, a les 10 h. Celebra l'Eucaristia en la solemnitat de la Mare de Déu del Carme al Monestir de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Josep Oriol de les Germanes Carmelites Descalces a la Torreta-la Roca del Vallès.

Dissabte dia 21. Visita les instal·lacions del Centre Aragonès a Ripollet.

Diumenge dia 22. Visita les colònies d'estiu de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa a Castellnou de Bages i hi celebra l'Eucaristia.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe assisteix a una representació teatral a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa. El dissabte dia 16 de juny, Mons. Saiz Meneses va assistir a la representació de *La volta al món en 80 dies*, que la companyia de teatre amateur «34 passes» va representar al Centre Parroquial Santa Creu, a Terrassa. El Sr. Bisbe havia estat convidat per la Junta del Centre Parroquial a assistir a una representació quan va fer la Visita Pastoral el mes de febrer.

Missa Estacional i confirmacions a Santa Maria del Jaire. El diumenge dia 17 de juny, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va iniciar la Visita Pastoral a la parròquia de Santa Maria del Jaire, al bar-

ri de la Torreta (la Roca del Vallès). Fou rebut pel pare Rodolf Puigdollers, Sch. P., rector i presidí la Missa Estacional en la que va administrar el sagrament de la Confirmació a cinc joves i un adult.

Missa Estacional i confirmacions a la Roca del Vallès. El diumenge dia 17 de juny, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar la Missa Estacional a la parròquia de Sant Sadurní de la Roca del Vallès, iniciant la Visita Pastoral. Va estar acompanyat pel rector, P. Rodolf Puigdollers, Sch. P. Va administrar el sagrament de la Confirmació a cinc joves de la comunitat parroquial i saludà la feligresia. Durant la setmana Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va dur a terme la Visita Pastoral a ambdues parròquies.

▶ VISITA PASTORAL

Arxiprestat de Granollers. La Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Granollers ha durat des del 14 d'abril fins al 24 de juny. Entre Mons. Saiz Meneses, bisbe residencial, i Mons. Cristau, bisbe auxiliar, han visitat les 15 parròquies, han celebrat les 15 Misses Estacionals i 4 misses més; han administrat el sagrament de la Confirmació a quatre parròquies. S'han reunit amb 35 grups parroquials i arxipres-

tals, dedicant a més un temps per a les visites personals. S'han fet presents a sis comunitats religioses, dues escoles catòliques, cinc institucions civils i han estat rebuts per sis alcaldes.

Festa patronal de l'escola Sant Lluís Gonçaga a la Garriga. El dijous 21 de juny, festa de Sant Lluís Gonçaga, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, presidí els actes de la festa de l'escola Lluís Gonçaga a la Garriga que forma part de la Fundació d'escoles diocesanes i parroquials de Terrassa. Mons. Cristau va presidir la pregària amb els alumnes, professors i personal no docent del centre.

Sortida de fi de curs dels preveres de l'arxiprestat del Montseny. Els preveres de l'Arxiprestat del Montseny acabaren el curs 2011-2012 amb una excursió al Castell de Montsoriu el dijous 14 de juny. Posteriorment, el dia 29 de juny es van tornar a trobar per a la Missa de Festa Major a Sant Pere de Vilamajor.

REMAD MAR ADENTRO

Confianza en los jóvenes

Como mis diocesanos seguramente ya saben, he dedicado mi última carta pastoral a los jóvenes cristianos. Su título es «Pastoral Juvenil y Pastoral Vocacional a la luz de las Jornadas Mundiales de la Juventud». En la conclusión del documento, señalo tres elementos fundamentales que vienen a ser como el resumen final.

—En primer lugar, conocer y acompañar a los jóvenes en su vida, que es un camino de peregrinación, dialogar con ellos y confiar en ellos. Deseo destacar la importancia de confiar en ellos. Es una actitud que me parece fundamental para una buena acción pastoral entre los jóvenes.

—En segundo lugar, responder a sus inquietudes, planteándoles un ideal de altura, de perfección, propiciando el encuentro con Cristo, la única Persona que saciará su sed de infinito, el único ideal que llenará de plenitud sus vidas.

—En tercer lugar, ayudarles a comprometer sus vidas con generosidad a través del camino que Dios les indique, ya sea el sacerdocio, el diaconado, la consagración a Dios en la vida religiosa o el matrimonio. Que sean generosos a la llamada del

Señor, como María, nuestra Madre y Maestra en la vida cristiana.

La confianza que hemos de otorgar a nuestros jóvenes cristianos no es una actitud de carácter voluntarista, una actitud impuesta para merecer su confianza. Esta sería una actitud interesada y falsa que a la larga no podría dar frutos. Nuestra confianza en los jóvenes se ha de fundamentar en sus valores, en especial en su madurez y en lo que ellos aportan a la vivencia personal y comunitaria del Evangelio y de la fe.

Pondré como ejemplo un hecho que he tenido ocasión de vivir de cerca como responsable, durante unos años de la Pastoral de la Juventud en la Conferencia Episcopal Española. Las JMJs, como es sabido, las inició el beato Juan Pablo II y las presidí hasta unos meses antes de la que iba a tener lugar en Colonia en agosto de 2005. Esta JMJ ya la tuvo que presidir el Papa Benedicto XVI, en el que fue su primer viaje fuera de Italia. La reacción de los jóvenes era una incógnita: ¿cómo reaccionarían ante un Papa con una personalidad tan distinta de la del papa polaco? Recuerdo que al comienzo de la JMJ de Colonia, me preguntaron si los jóve-

nes, acostumbrados al carisma de Juan Pablo II, conectarían con el nuevo Pontífice o tal vez se produciría un retroceso. Al final, respondí de esta manera: «Si me permiten una imagen, diría que Juan Pablo II era como un viento impetuoso y Benedicto XVI se asemeja más a una brisa suave. Son personalidades muy distintas. Ahora bien, los jóvenes que admiraban, conectaban y amaban a Juan Pablo II, ahora admiran, conectan y aman a Benedicto XVI.»

Y así ha sucedido. Hemos comprobado que a los jóvenes, más allá de la persona concreta, les importa sobre todo lo que esta representa, su misión y función como principio de comunión en la Iglesia, como sucesor de Pedro y pastor supremo de la Iglesia universal. Y así hemos podido comprobar que los jóvenes son más profundos y maduros en la fe de lo que a veces se piensa, y a la vez nos dan ejemplo de sentido eclesial. Son razones para que les otorguemos nuestra confianza. Ellos son el futuro. Un futuro que también guiará el Espíritu Santo, enviado por Jesús a su Iglesia de todos los tiempos.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa